

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové, soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudce JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Veřejný ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Duchcov**, se sídlem nám. Republiky 5, Duchcov, proti kolaudačním souhlasům žalovaného ze dne 10. 6. 2011, č. j. MD/22486/11-VŽP/330/Pu, a ze dne 10. 6. 2011, č. j. MD/22488/11-VŽP/330/Pu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **TALWIN a.s.**, se sídlem Moldava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2013, č. j. 15 A 75/2012 - 96,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2013, č. j. 15 A 75/2012 - 96, **se ruší.**
- II. Řízení o žalobě proti kolaudačním souhlasům Městského úřadu Duchcov ze dne 10. 6. 2011, č. j. MD/22486/11-VŽP/330/Pu, a ze dne 10. 6. 2011, č. j. MD/22488/11-VŽP/330/Pu, **se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti kolaudačním souhlasům žalovaného ze dne 10. 6. 2011, č. j. MD/22486/11-VŽP/330/Pu, a ze dne 10. 6. 2011, č. j. MD/22488/11-VŽP/330/Pu (dále jen „kolaudační souhlasy“).

[2] V žalobě ze dne 23. 7. 2012 stěžovatel navrhoval zrušení územních rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009, č. j. VŽP 689/330/09/Pu, a ze dne 14. 8. 2009, č. j. VŽP 860/328/09/Pu (dále jen „územní rozhodnutí“), a kolaudačních souhlasů. V replice vůči vyjádření žalovaného ze dne 31. 10. 2012 (dále jen „replika“) však následně stěžovatel

s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, publikovaný pod č. 2725/2013 Sb. NSS, dle kterého kolaudační souhlas není rozhodnutím dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), změnil navrhovaný žalobní petit, žalobu proti vydaným kolaudačním souhlasům vzal výslovně zpět a nadále požadoval pouze zrušení územních rozhodnutí.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 4. 9. 2013, č. j. 15 A 75/2012 – 82, žalobu proti územním rozhodnutím vyloučil k samostatnému řízení. Usnesením ze dne 9. 10. 2013, č. j. 15 A 75/2012 - 96, následně žalobu ve zbývajících částech (tj. ve vztahu k původně napadeným kolaudačním souhlasům) odmítl.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby jím učiněné v replice k vyjádření žalovaného k žalobě měl krajský soud dle § 47 písm. a) s. ř. s. v této části řízení zastavit a nikoli žalobu odmítnout.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že mu předmětná replika stěžovatele (a ani zpětvzetí žaloby) dodnes nebyla doručena. Žalovaný nedisponuje odborným aparátem pro soudní řízení a musel si „sjednat právní zastoupení advokátem“. Právě jeho zástupce upozornil, že kolaudační souhlas není rozhodnutím napadnutelným podanou žalobou a vzal-li poté stěžovatel žalobu zpět, měl by být zavázán k náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 8 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána osobou k tomu oprávněnou, včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a její důvody odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil, zda přezkoumávané rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[7] Ze soudního spisu je patrné, že stěžovatel podáním doručeným soudu dne 1. 11. 2012 (označeným jako replika žalobce k vyjádření žalovaného) reagoval na judikatorní vývoj v otázce soudního přezkumu kolaudačních souhlasů, změnil navrhovaný žalobní petit a vzal zpět tu část žaloby, kterou se původně domáhal jejich zrušení.

[8] Krajský soud měl tedy řízení v této části v důsledku zpětvzetí zastavit [§ 47 písm. a) s. ř. s.] a nikoli žalobu odmítnout. Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení krajského soudu zrušil a vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, zároveň řízení o žalobě v souladu s § 110 odst. 1, částí věty první za středníkem, s. ř. s., zastavil. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné zabývat se námitkou žalovaného, že mu citovaná replika stěžovatele nebyla doručena, neboť nemůže mít vliv na výrok tohoto rozhodnutí ve výše citovaném znění.

[9] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že není zřejmé, proč byla vlastně kasační stížnost podána, neboť rozdíl mezi odmítnutím žaloby a zastavením řízení stěžím může mít pro činnost stěžovatele vymezenou ustanovením § 1 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů, jakýkoliv reálný význam.

pokračování

[10] Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby Nejvyšší správní soud sám zastavil, bylo třeba rozhodnout též o nákladech řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Žalovanému ani žalobci nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení s přihlédnutím k ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. Požadavku žalovaného o přiznání náhrady nákladů řízení z důvodu hodného zvláštního zřetele (§ 60 odst. 8 s. ř. s.) nebylo vyhověno. Přestože žaloba byla vzata (zčásti) zpět až po vyjádření, jímž právní zástupce žalovaného upozornil na výluku soudního přezkumu kolaudačních souhlasů, úkony právního zástupce žalovaného se nevztahovaly pouze k řízení o této části žaloby, ale též k žalobě proti územním rozhodnutím. Přestože v první části bylo řízení Nejvyšším správním soudem zastaveno, ve zbytku stále probíhá; o náhradě nákladů řízení tak rozhodne krajský soud v konečném rozhodnutí ve věci přezkumu územních rozhodnutí. Osobě zúčastněné na řízení nebyla v řízení před krajským soudem uložena žádná povinnost, se kterou by jí mohly vzniknout nahraditelné náklady řízení, ve vztahu k ní bylo o nákladech řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s.

[11] V řízení o kasační stížnosti podle obsahu spisu žádnému z účastníků ani osobě zúčastněné náklady řízení, jejichž náhradu by požadovali, nevznikly.

[12] Pro shora řečené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu